

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. К., 17.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: НЕЙКО Г. НЕЙКОВ

при участието на секретаря ДЕТЕЛИНА ИВ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от НЕЙКО Г. НЕЙКОВ Гражданско дело № 20225510101418 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., С. община, район Л., бул. „*****“ ***, Офис сграда *****, *****, представлявано от Изпълнителния директор Ю.Х.Ю., чрез юрисконсулт М.Г. против И. П. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С., ж.к. *****, *****, ап. 21 с правно основание: чл. 415, във вр. с чл. 422, ал. 1 от ГПК и цена на иска: 3418,91 лева Ищецът, чрез процесуалния си представител сочи, че на ***** г. бил подписан Индивидуален договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) към Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания (цесия) от 02.11.2018 г., сключен между „*****“ ЕАД, ЕИК ***** и „*****“ ЕАД с ЕИК *****, по силата на което вземането на „*****“ ЕАД срещу И. П. К., произтичащо от договор за потребителски кредит № *****/***** г., е прехвърлено в полза на „*****“ ЕАД, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви, такси, комисионни и други разноски на дружеството – кредитор Съгласно договора за цесия от 02.11.2018 г. „*****“ ЕАД, в качеството си на цесионер, се задължило от името на цедента и за своя сметка да изпраща уведомления за извършената цесия до длъжниците. Към настоящата искова молба представя и моли съда да приеме копие от уведомленията за извършената цесия от страна на „*****“ ЕАД чрез „*****“ ЕАД с изх. № УПЦ-П-***/* от дата 02.04.2020 г., и с изх. № *****/***** от дата ***** г., което да бъде връчено на ответника, ведно с исковата молба и приложенията към нея. Сочи, че на ***** г. И. П. К. в качеството на Кредитополучател сключил договор за потребителски паричен кредит № ***** с „*****“ ЕАД, при спазване на разпоредбите на Закона за потребителския кредит и на основание Общите условия. При условията на Договора за потребителски паричен кредит, Кредиторът предоставил на Кредитополучателя

потребителски паричен кредит в размер на 5000.00 лева, която сума била преведена по посочената от Кредитополучателя банкова сметка, на дата ***** г. Съгласно сключения договор страните постигнали съгласие, че главницата или общия размер на кредита е 5602.08 лв., който представлявал сборът от чистата стойност на кредита 5000.00 лв. и такса за разглеждане на кредита 250.00 лв., като таксата за разглеждане на кредита Кредитополучателят се задължил да заплати на Кредитора на 72 броя равни части, които били включени в размера на всяка отделна месечна погасителна вноска. Страните постигнали съгласие Кредитополучателят да бъде включен в Групова застраховка, по която била договорена застрахователна премия в размер на 352.08 лв., за което Кредитополучателят подписал декларация за приемане на застраховане. Застрахователната премия била разделена на 72 броя месечни плащания, дължими на падежните дати на съответните месечни погасителни вноски. Сочи, че подписвайки договора за кредит, Кредитополучателят се задължил да ползва отпуснатата в кредит сума и да я върне ведно с начислените лихви и разноски, в сроковете и при условията, указани в Договора, на вноски, чиито брой, размер и падежи са посочени в погасителен план, неразделна част от договора за кредит. Подписвайки договора за кредит, страните постигнали съгласие възнаградителната лихва за срока на договора да бъде в общ размер на 3664.32 лв. Общата сума, която Кредитополучателят се задължил да върне при сключване на договора за кредит е в размер на 9266.40 лв., която съгласно клаузите на договора за кредит била платима на 72 броя анюитетни месечни погасителни вноски, всяка в размер на 128.70 лева. Крайният срок за издължаване на всички задължения по кредита бил 07.01.2022 г., предвид което по договора не е обявявана предсрочна изискуемост. Сочи, че съгласно разпоредбите на приложимите към Договора за кредит Общи условия, при забава в плащанията на дължимите от Кредитополучателя суми, същият дължи на Кредитодателя, освен всички просрочени и неизплатени месечни суми, и обезщетение за забава в размер на годишната законна лихва, разделена на 360 дни, за всеки ден на забава, изчислена върху просрочената дължима главница. На посоченото основание, на длъжника било начислено обезщетение за забава върху дължимите суми в общ размер на 380.49 лв. за периода от 08.08.2019 г. до датата на входиране на задължението в съда. За периода 13.03.2020 г. - 14.07.2020 г. не била начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС. Моли съда да постанови съдебен акт, по силата на който да признае за установено, че И. П. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С., ж.к. *****, *****, ап. 21, дължи на „*****" ЕАД в сумите по договор за потребителски паричен кредит №*****, сключен на ***** г. както следва: 2770.09 лева - представляващи главница; 268.33 лева - възнаградителна лихва за периода от 07.08.2019 г. до ***** г.; 380.49 лева - обезщетение за забава за периода от 08.08.2019 г. до датата на подаване на заявлението в съда. За периода 13.03.2020 г. - 14.07.2020 г. не е начислявана лихва за забава или неустойка, в изпълнение на разпоредбата на чл. 6 ЗМДВИПОРНС; законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на Заявлението за издаване на Заповед за изпълнение до окончателно погасяване на дълга. Претендира за разноски по делото.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника. На същия са редовно връчени препис от исковата молба и приложенията към нея. Твърди, че от представения по делото Договор за потребителски паричен

кредит №*****/***** г. се установявало, че между страните евентуално имало договор, който обаче не носил подписи на нито една от страните, а съобразно чл.15, изр.1 на приложените от ищеца Общи условия - „Договорът за кредит влиза в сила след неговото подписване от страните". Това било от значение в случай, че ако евентуално съдът приеме, че паричната сума от 5000 лв. е била предоставена на ответника, но липсват валидни договорни условия, то същият следвало да върне само предоставената му сума без допълнителни такси, разноски, застраховки, възнаградителни и други лихви. Сочи, че в представените от ищеца Общи условия били бланкетно инкорпорирани погасителен план и застрахователна премия, видно от номерацията на страниците долу в ляво. Твърди, че ответникът е бил задължен да приеме да заплаща допълнителна услуга в полза на ищеца или негов праводател, която не му е била икономически необходима, за да постигне годен за него икономически резултат, а именно застраховка. Съобразно представената от ищеца бланка - Договор без подпис било видно, че ответникът е следвало да приеме неизгодни икономически условия - при получаването на посочената сума да я върне с още 80% надценка. Сочи, че установената съдебна практика по чл.290 ГПК /Решение № 23 от 7.07.2016 г. по т. дело № 3686/2014 г. на ВКС, I т. о. и др./ приела, че за неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения или не, като служебното начало следвало да се приложи и при преценка дали клаузите на договора са нищожни - т. 1 и т. 3 от Тълкувателно решение 1/9.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Твърди, че редица клаузи в договора/ОУ, ако имало валидно сключен между страните такъв, се явяват неравноправии по смисъла на чл.143 ЗЗП и следващи.Лихвата, която се дължала, е прекомерна, не била икономически обоснована. Клаузите касателно уговорената лихва и застраховка счита за нищожни по силата на чл.146, ал.1 от ЗЗП. Счита, че цитираните по - горе клаузи са неравноправии, като те не били уговорени индивидуално. Ако оспорва този отрицателен факт, по правилото на чл.146, ал.4 от ЗЗП в тежест на банката било да докаже обратното, т.е. че клаузите са уговорени индивидуално. Сочи, че съгласно решение № 98 от 25.07.2017 г. по т.д. №535/2018 г. на I т.о. на ВКС, подписването на договор за банков кредит от потребителя не освобождавало банката от задължението ѝ да докаже, че намиращи се в договора клаузи, оспорени от потребителя като неравноправии, са били индивидуално уговорени с него. Оспорва като неравноправни всички клаузи, касаещи размера на дължимата лихва по договор и/или ОУ, както и тези свързани с изплащането на застрахователна премия. Сочи, че нормата на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД била обща законова разпоредба, уреждаща основание за недействителност на сделките, която намирала приложение и за търговските сделки, какъвто бил процесният договор за кредит, доколкото липсвала специална разпоредба, която да изключва приложението ѝ по отношение на тях. Разпоредбата на чл. 24 от ЗПК предвиждала, че за договора за потребителски кредит се прилагат и разпоредбите на чл. 143-148 от ЗЗП. Сочи, че по делото липсвали доказателства как и кога е усвоен предоставеният кредит. Не ставало ясно дали процесната сума е предоставена с подписването на договора, при изпълнението на какви условия, за което ищецът не сочи доказателства. Срещу претенцията за връщане на вземането прави възражение за изтекла тригодишна погасителна давност, тъй като исковата претенция

представлявала вземания за периодични плащания по смисъла на чл.111, б."в" от ЗЗД, които се погасяват с тригодишна погасителна давност. При условията на евентуалност въвежда и следното възражение: Твърди, че договорът за кредит за текущо потребление от *****г. и приложимите към него ОУ са нищожни, поради противоречие с изискванията на чл. 11, ал. 1 и ал.2 от ЗПК. Счита, че съдържанието на процесния договор за кредит за текущо потребление от ***** г. и приложимите към него ОУ не отговаряло на разпоредбите на чл. 11, ал. 1 и ал. 2 от ЗПК, респ. с оглед разпоредбата на чл. 22 от ЗПК, същите се явяват недействителни. Въпросът дали договорът е нищожен, поради противоречие със закона следвало да се имат предвид разпоредбите на глава шеста от ЗПК. Съгласно чл. 26, ал. 4 ЗЗД нищожността на отделни части не влечала нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителните правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните ѝ части. След като клаузите в процесния договор, като нищожни не пораждали правно действие, то договорът на основание чл.22 ЗПК във вр. с чл.11, ал.1, т.9 и т.10 във вр. с чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД се явявал недействителен. Съгласно чл. 23 ЗПК - когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Тъй като ищецът не предоставял никакви данни колко бр. вноски, в какъв размер и каква част от процесния кредит е била изплатена, то твърди, че същият бил изцяло изплатен, досежно, главница и такса за разглеждане в периода от м.02.2016г. до 2020г. вкл., за което предоставя 4 бр. вносни бележки и разпечатка от институцията предоставила Кредита. От представените доказателства с отговора било видно, че не било налице просрочие, поради редовно плащане за периода, респ. претенцията за обезщетение за забава била изцяло неоснователна. Така настоящата претенция се явявала изцяло недължима от ответника. Ищецът, твърдял че имал валидно вземане срещу него, тъй като на *****г. по силата на индивидуален договор за прехвърляне вземания с Уникредит Кънсьюмър Файненсинг ЕАД, придобил в качеството си на цесионер на множество вземания към длъжници, едно от което е вземането от ответника, за което обаче по делото липсвали каквито и да било доказателства. Оспорва процесното вземане да е цедирано с приложения договор за цесия. Счита, че вземането на ищеца срещу ответника не съществува, тъй като в представения по делото договор за цесия не фигурирало вземането, цената, друго обстоятелство, от което да е видно, че ответникът е длъжник на цедента. По делото не бил представен документ, факт или някакво друго доказателство, че цесионерът посредством договор за цесия е получил вземане произтичащо от реално предоставени средства от цедента за усвоени суми от ответника. Счита, че цесионерът по договор за цесия нямал валидно вземане от ответника, тъй като чрез договора за прехвърляне на вземане от *****г. са прехвърлени множество неясни, неконкретизирани и неопределени количествено и качествено вземания, за неясна цена, срещу неясна цена. Сочи, че установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането имало за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Правно релевантно за действието на цесията било единствено съобщението до длъжника, извършено от цедента /стария кредитор/, но не и съобщението, извършено от цесионера /новия кредитор/. В този смисъл била задължителната съдебна практика - Тълкувателно решение № 1 от 11.11.1954

г. на ОСГК на Върховен съд, Решение № 1279/12.11.1996г. по гр.д. 29/96 V гр.о., Решение № 150/26.03.2009г. по гр.д.№ 147/2008г, I гр.о., както и решение постановено по реда на чл. 290 от ГПК № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ТК, Определение 738/14.12.2009г. на ВКС по т.д.№ 721/2009 1.т.о Цедентът бил длъжен да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането и да му потвърди писмено за станалото прехвърляне, което в настоящият случай не е направено. Счита, че ответникът и на това основание не е длъжник на ищеца, че той не е придобил от цедента валидно вземане срещу него.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното:

По делото е приложено ч.г.д. № ***/2022 г. по описа на РС К..

Видно от същото на основание чл. 410 от ГПК съдът е издал заповед за изпълнение № ***/***** г. на парично задължение за сумите, предмет на настоящото исково производство. Заповедта е връчена на длъжника на ***** г. и на ***** г. той е подал възражение, поради което последното е депозирано в срока по чл.414, ал.2 от ГПК. На 08.06.2022 г. кредиторът е уведомен за подаденото възражение и в срока по чл.415, ал.4 от ГПК ищецът е сезирал съда с иск за установяване на вземането по издадената заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Представен е договор за потребителски кредит № *****/***** г., сключен между "*****" ЕАД и И. П. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С., ж.к. *****, ап. 21., с чиста стойност на кредита 5 000 лв., ГЛП: 19,50 %, ГПР: 25,85 %, като заемът е следвало да се върне на 72 бр. месечни вноски, при месечна сума от 128,70 лв., с падежна дата 7-мо число на месеца, с първа вноска – 07.02.2016 г.

Представени са Общи условия за отпускане на потребителски кредит от "*****" ЕАД, погасителен план, искане за рефинансиране на съществуващ дълг и съгласие за директен дебит.

С рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания от 02.11.2018 г. "*****" ЕАД се е задължило ежемесечно, чрез отделни договори за цесия, да прехвърля на "АСВ" ЕАД възмездно срещу възнаграждение портфейл от свои просрочени и изискуеми вземания, произтичащи от договори за потребителски парични и стокови кредити по Приложение № 1 към всеки договор за цесия. Представен е и индивидуален договор за цесия от ***** г., ведно с Приложение № 1 към него, част от което представлява и вземането на цедента против И. П. К., по договор № *****/***** г..

По силата на представеното пълномощно, "АСВ" ЕАД е упълномощено да уведомява съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД от името на "*****" ЕАД всички длъжници за прехвърлянето на вземанията срещу тях.

По делото са представени и 2 бр. уведомителни писма от 02.04.2020 г. и от ***** г. до И. П. К. от "*****" ЕАД чрез "АСВ" ЕАД за извършеното прехвърляне на вземания, ведно с 2 бр. разписки към тях, видно от които връчване не е осъществено.

Прието е заключение на изготвената съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице сочи, че датата на изпадане в забава на Кредитополучателят е ***** година. Датата, на която е усвоена сумата, предмет на процесния договор за заем е 26.01.2019. Размерът на непогасената главница, видно от предоставена Справка за движение по кредит от 21.10.2022год. с изх.№ *****/21.10.2022 година е: Редовна главница 2268,62 лева; просрочена

главница: 501,47 лева. Обща сума на редовна главница и просрочена главница - 2770,09 лева. Размерът на непогасената възнаградителна лихва по процесния Договор за период от 07.08.2019г. до *****г. е 268,33 лева. Размерът на лихвата за забава, вследствие на забавено плащане по процесния Договор от 08.08.2019г. до датата на подаване на заявлението в съда 380,49 лева. Размерът на лихвата за забава, вследствие на забавено плащане по процесния Договор от 08.08.2019г. до датата 01.10.2022 година - 569,45 лева.

Вещото лице сочи, че по процесния договор за кредит за текущо потребление от *****г, какви суми са постъпвали за погасяване на кредита, докога, при кого и по какъв начин, не може да даде заключение, поради непредоставено движение от разплащателна сметка, обслужваща договора за кредит. От справка движение по кредит е видно, само размера на погасеното задължение.

От така установеното, съдът прави следните правни изводи:

Съдът намира за неоснователно направеното с отговора на исковата молба възражение, че Договор за потребителски паричен кредит № *****/***** г. не носи подписа на нито една от страните. Видно е, че върху първата страница, върху която е обективизиран самият договор за потребителски кредит, липсват подписи на договарящите лица, а такива са положени върху общите условия и върху погасителния план, които представляват неразделна част от договора за кредит, като всички те са инкорпорирани в един общ документ, съдържащ 12 стр. Поради това съдът намира, че по делото е установено сключването на процесния договор за потребителски кредит № *****/***** г.

По своята правна същност сключеният между страните договор е формален, консенсуален, двустранен, възмезден и комутативен, като за заемодателя възниква притезателното право да иска от заемателя връщане на дадената сума – в същата валута и размер.

Процесният договор е сключен в писмена форма. Посочена е стойността на предоставения за усвояване кредит, равна на стойността на стоката, която длъжникът е закупил, годишният процент на разходите, лихвеният процент по кредитът, условията за издължаване на кредита от потребителя. В представения по делото договор за кредит е посочен ГПР 25,85 % и годишен лихвен процент от 19,50 %, като от посочените стойности не става ясно от какви разходи на кредитора е формиран ГПР и дали в него е включена посочената възнаградителна лихва, както и от какво се формира разликата в посочените проценти между двете стойности.

По делото е налице спор относно материалноправната легитимация на ищеца с оглед на твърдението на представителя на ответника, че прехвърлянето на вземанията не е съобщено на длъжника и не поражда действие спрямо него.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от Общите условия към договора, в случай на забава в плащанията на длъжимите от потребителя и поръчителя суми, кредитодателят може да прехвърли на трето лице събирането на сумите и без предварителното съгласие на потребителя, а съгласно ал. 6 "*****" ЕАД може по всяко време да прехвърли правата си по договора за кредит на трети лица или част от него, заедно с дължими лихви, такси, комисионни и други, като уведоми потребителя писмено за това, в съответствие със закона. Съгласно ал. 7 на чл. 13, с подписване на Договора за кредит, потребителят дава изричното си съгласие "*****" ЕАД да прехвърля правата си по договора за кредит на трети лица.

"*****" ЕАД, видно от представените по делото доказателства, е

финансова институция по чл. 3 от ЗКИ и по силата на разпоредбата е лице, различно от кредитна институция /банка/ и инвестиционен посредник, една от основните дейности на което може да бъде отпускане на кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Отпускането на кредити е банкова дейност, съставлява основния предмет на дейност на банките по силата на чл. 2, ал. 1 от ЗКИ и за да упражнява тази дейност, финансовата институция следва да е получила лиценз за извършване на банкова дейност от БНБ. Обстоятелството, че финансовата институция извършва банкова дейност в областта на потребителското кредитиране обаче не я прави банка, поради което сключеният между финансовата институция и ответника договор за кредит няма характера на договор за банков кредит по чл. 430 от ТЗ, а съставлява договор за заем по чл. 240 от ЗЗД /в този смисъл Решение № 99/01.02.2013 г. по т. д. № 610/2011 г., I т. о., ТК на ВКС/.

От друга страна, ответникът по спора е физическо лице, на което по силата на процесния договор, е предоставен паричен заем, който не е предназначен за извършването на търговска или професионална дейност, поради което същият има качеството на потребител по смисъла на § 13, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за защита на потребителите /ЗЗП/. Ищецът - финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 1, т. 3 от Закона за кредитните институции, е търговец съгласно § 13, т. 2 от ДР на ЗЗП. С оглед качеството на кредитополучателя, същият може да се ползва от разпоредбите в защита на потребителите по ЗЗП, относно неравноправност и нищожност на клауза на чл. 13 от общите условия на процесния договор за заем.

Същата е неравноправна, защото дава възможност на кредитора "*****" ЕАД да прехвърли вземанията си по него без съгласието на ответника – потребител по него, съгласно чл. 143, т. 15 ЗЗП.

След като не е възпроизведена в съдържанието на самият договор за заем, тя е нищожна и по силата на чл. 146, ал. 1 ЗЗП.

Поради това Приложение № 1/***** г. към индивидуален договор за цесия от ***** г., с което "*****" ЕАД е цедирало на ищеца тези вземания, се явява нищожно в тази му част, с която те са му прехвърлени с него, по силата на чл. 26, ал. 1, пр. 1 и ал. 4 ЗЗД, поради което с договора за цесия не могат да се прехвърлят процесните вземания и те не се дължат на ищеца.

С оглед на това, че договорът за цесия се явява нищожен на база описаното, извършеното прехвърляне на вземането не е могло да произведе своето действие в правния мир.

Ако се приеме обратното, може да се приеме, че евентуално законосъобразно цедиране на вземането би довело и до намаляване на гаранциите на ответника, защото за длъжника не е без значение дали негов кредитор е избраната от него финансова институция или друг правен субект, в същото време в договора не е предвидена реципрочна (равноправна) възможност на ответника, според която всяко трето лице, по избор на ответника, да го замести в дълга му към заемодателя по същия договор по смисъла на чл. 102 ЗЗД, което несъмнено създава неравновесие между правата и задълженията на страните по него, и обуславя поради това извод за неравноправност на клаузата от него (чл. 143, т. 15 ЗЗП). Поради това "*****" ЕАД не е имал законната възможност да прехвърли на ищеца вземанията си срещу ответника по договора, от който се претендира тяхното възникване и съществуване, защото последният не предвижда такава възможност. Поради

това цесията, с която "*****" ЕАД е цедирало на ищеца тези вземания, се явява нищожна на основанията, посочени в ЗЗП.

При тези данни, съдът намира, че предявените установителни искове за признаване на установено, че ответникът И. П. К. дължи на ищеца "АСВ" ЕАД суми, присъдени в издадената срещу ответника заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за неоснователни и като такива следва да бъде отхвърлени.

Въпреки горното за яснота на изложението съдът счита, че следва да отбележи и следното във връзка с възраженията на ответника, сторени с отговора на исковата молба.

По силата на чл. 99, ал. 2 от ЗЗД прехвърленото вземане преминава върху новия кредитор с привилегиите, обезпеченията и другите му принадлежности, включително с изтеклите лихви. Тази промяна настъпва със сключването на договора за цесия, но за да породи действие прехвърлянето спрямо длъжника, то следва да му бъде съобщено (арг. чл. 99, ал. 4 от ЗЗД). Законът вменява в задължение на стария кредитор да уведоми длъжника, но съгласно трайната съдебна практика, той може да упълномощи друго лице, вкл. новия кредитор, да извърши уведомяването, като това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Съгласно трайно установената съдебна практика изходящото от цедента уведомление, приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника с нея, какъвто е и настоящият казус, съставлява надлежно съобщаване на цесията, съгласно чл. 99, ал. 3, пр. 1 от ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание чл. 99, ал. 4 от ЗЗД. С оглед на горното неоснователно се явява възражението, че ответникът не е уведомен за извършената цесия по надлежния начин. Към исковата молба е приложено уведомление за извършената цесия от цедента, чрез цесионера като негов пълномощник, и същото е достигнало до длъжника с връчване на препис от исковата молба и приложенията към нея.

По разноските:

Съобразявайки изхода на спора, съдът счита, че на ищеца не се дължат разноски нито за заповедното производство, нито за производството по установителния иск.

Ответникът чрез процесуалния си представител е представил Списък по чл. 80 ГПК. От същия е видно, че претендира разноски в размер на: 600,00 лева адвокатски хонорар по гр.д.1418/2022 и 450,00 лева адвокатски хонорар по ч.гр.д.*/2022 по описа на РС-К..

Ищецът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на осн. чл. 78, ал. 5 ГПК.

Възражението за прекомерност е процесуално допустимо, тъй като ищецът действително е депозирал нарочна молба, с която е направил своевременно своето възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от ответника.

Разгледано по същество, същото е основателно и следва да бъде уважено, тъй като съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 36 ЗА, за процесуално представителство, защита и съдействие по дело при интерес от 1000 лева до 5 000 лева, възнаграждението е в размер на 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв. В настоящия случай при материален интерес в размер на 3418,91 лева, адвокатското възнаграждение следва да бъде 470,00 лева.

Видно от представения по делото Договор за правна защита и съдействие,

договореното възнаграждение между ответника по делото и процесуалния му представител е в размер на 600,00 лева. Същото следва да бъде намалено на 470,00 лева.

Ответникът претендира и разноски в заповедното производство, които са в размер на 450,00 лева за подаване на възражение по чл. 414 от ГПК от пълномощника на длъжника.

Съдът намира, че процесуалното представителство за подаване на възражение по чл. 414 от ГПК от длъжник срещу издадена заповед за изпълнение не е сред изрично предвидените в Наредба № 1 от 09.07.2004 г. случаи, поради което и на основание § 1 от ДР на Наредба № 1 възнаграждението следва да се определи по аналогия. В настоящия случай длъжникът чрез процесуален представител е подал възражение в утвърдения образец като възраженията са бланкетни. Поради което и в случая съдът счита, че по аналогия следва да намерят приложение конкретни случаи, предвидени в чл. 6 от Наредба № 1 – възнаграждения за съвет, справка и изготвяне на книжа, а именно т. 5 за изготвяне на други молби. Тези действия на адвоката са най-близко до действията му, свързани с подаване на възражение по чл. 414 от ГПК.

Съдът намира че чл. 7, ал. 5 от Наредбата - за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за издаване на заповед за изпълнение е неприложим. Доколкото подаването на възражението е една от възможностите за защита на длъжника срещу заповедта, адвокатското възнаграждение за нея не може да бъде обусловено от материалния интерес. С оглед на така изложеното, съдът намира, че искането за присъждане на разноски следва да бъде уважено за сумата от 50.00 лева.

Предвид изхода на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК ищцовата страна следва да бъде осъдена да заплати в полза на И. П. К. сторените разноски в размер на 520,00 лв.

Ответникът е посочил банкова сметка, по която следва да се преведат присъдените разноски по делото: IBAN: BG34 STSA 9300 0009 1185 45, BIC: STSABGSF, Банка ДСК“ ЕАД, адв. М. Тепеликян.

По гореизложените съображения, съдът:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., С. община, район Л., бул.*****” ***, Офис сграда *****, *****, представлявано от Изпълнителния директор Ю.Х.Ю., чрез юрисконсулт М.Г. иск срещу И. П. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С., ж.к. *****, *****, ап. 21 да бъде признато за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца следните суми, дължими по договор за потребителски паричен кредит № *****/***** г., а именно: главница 2770,09 лв.; възнаградителна лихва 268,33 лв. за периода от 07.08.2019 г. до ***** г.; обезщетение за забава 380,49 лв. за периода от 08.08.2019 г. до 26.01.2022 г., законната лихва за забава от подаване на заявлението – 26.01.2022 г.- до окончателно изплащане на задължението, както и разноски 118,38 лв., от които 68,38 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение, за което вземане е издадена Заповед № ***/***** г., по ч.г.д. № ***/2022г., по описа на РС – К..

ОСЪЖДА „*****“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр. С., С. община, район Л., бул.*****” ***, Офис сграда

*****, *****, представлявано от Изпълнителния директор Ю.Х.Ю., чрез юристконсулт М.Г. да заплати на И. П. К., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр. С., ж.к. *****, *****, ап. 21 сторените в заповедното производство разноси в общ размер на 50,00 лв. – за адвокатско възнаграждение, както и разностите, направени в настоящото исково производство в общ размер на 470,00 лв.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщаването му пред Окръжен съд- С.З..

След влизане в сила на решението, препис от него да се приложи по ч.г.д. № ***/2022 г. по описа на РС К..

Съдия при Районен съд – К.: _____